

Arrest

nr. 60 824 van 2 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DASSEN
Pastoor Coplaan 241
2070 BURCHT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 december 2010 tot weigering van verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, aan verzoeker ter kennis gebracht op 14 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 februari 2007 diende verzoeker een eerste asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 24 oktober 2007 besliste de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad bevestigde de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal bij arrest nr. 8209 van 29 februari 2008.

Op 7 februari 2008 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 26 juni 2008 diende verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 15 juli 2008 werd beslist om deze tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Op 22 juli 2008 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. Bij beslissing van 23 september 2008 werd ook deze asielaanvraag niet in overweging genomen.

Op 22 oktober 2008 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in om medische redenen, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoeker maakte deel uit van een groep van hongerstakers en werd op 24 oktober 2008 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie geldig voor drie maanden, gezien zijn medische situatie.

Op 2 april 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 februari 2008 ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 34 984 van 27 november 2009.

Op 12 november 2009 diende verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

Op 5 augustus 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van 22 oktober 2008 ontvankelijk werd verklaard.

Op 26 november 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 november 2009 onontvankelijk wordt verklaard.

Op 3 december 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de met huidig beroep bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

*“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22/10/2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :
(...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 05/08/2010, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Op 26/11/2010 stelt onze controle- arts dat analyse van dit dossier leert dat betrokkene in 2008 heeft deelgenomen aan een bepaalde actie. Hierdoor was zijn algemene toestand fel verzwakt. Gedurende het herstel dient hij medisch opgevolgd te worden.

Zulkse actie zorgt er volgens onze controle- arts inderdaad voor dat de algemene medische toestand verslecht. In de maanden nadien is medische opvolging dan ook aangewezen. Na een drietal maanden is men over het algemeen terug voldoende gerecupereerd. Aangezien dit attest dateert van twee jaar terug en er geen nieuwe medische gegevens ter beschikking zijn gesteld, kan onze controle- arts er dan ook vanuit gaan dat betrokkene volledig hersteld is. Derhalve is er geen sprake van een actuele aandoening en is er geen medisch bezwaar tegen terugkeer naar land van herkomst.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt volgens onze controle- arts geen actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker verzoekt om de vrijstelling van de betaling van het rolrecht aangezien zijn advocaat deze procedure *pro deo* doet.

De door verzoeker ingeleide procedure voor de Raad is kosteloos. Gelet op artikel 3 van het koninklijk besluit van 16 maart 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt artikel 39/68-1 van de vreemdelingenwet – dat voorziet in de betaling van een rolrecht – immers slechts in werking vanaf 1 april 2011. Een rolrecht is bijgevolg pas verschuldigd voor de beroepen ingediend na deze datum.

2.2. De nota van de verwerende partij werd niet tijdig ingediend binnen de in artikel 39/72 van de vreemdelingenwet voorziene termijn en wordt derhalve uit de debatten geweerd overeenkomstig artikel 39/59, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald van de redelijke termijn, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, alsook een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker stelt dat hij inderdaad deelnam aan een hongerstaking en dat hij vervolgens een medische regularisatieaanvraag indiende omdat hij enorm verzwakt was. Evenwel vindt hij het onaanvaardbaar dat hij twee jaar heeft moeten wachten alvorens een antwoord te krijgen. Dit is volgens verzoeker geen redelijke termijn. Verzoeker betwist niet dat er geen normatieve termijnstelling is, maar is van oordeel dat dit niet betekent dat de overheid mag stilzitten of haar beslissing onredelijk lang mag uitstellen. Tevens meent verzoeker dat ook het vertrouwen dat bij hem werd gewekt geschonden is doordat hij nu, 2 jaar en vier maanden later, plots een negatieve beslissing krijgt zonder enige vraag tot voorlegging van nieuwe medische stukken en dit na verschillende verlengingen van zijn oranje kaart. Verzoeker benadrukt dat alle gegevens gekend waren zodat er geen reden was om pas een beslissing in 2010 te nemen.

Zoals verzoeker zelf aangeeft is er *in casu* geen normatieve termijnstelling. De redelijke termijn moet beoordeeld worden in functie van de concrete omstandigheden van de zaak. Zoals verzoeker zelf aangeeft, heeft hij deelgenomen aan een hongerstaking waardoor hij enorm verzwakt was. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat medische opvolging van verzoeker nodig was ten gevolge van de hongerstaking omdat zo'n hongerstaking roofbouw pleegt op het lichaam van eender welk gezond mens doch dat een herstel na een 3 à 6-tal maanden te verwachten is. Aangezien de medische regularisatie bedoeld is voor "de vreemdeling (...) die lijdt aan een ziekte (...) welke een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft" is het niet kennelijk

onredelijk van de verwerende partij om enige tijd te laten verlopen alvorens een beslissing te nemen teneinde na te gaan of de toestand van verzoeker in positieve zin geëvolueerd is, met name of er al dan niet sprake is van het vooropgestelde herstel. Verzoeker betwist geenszins dat het om een tijdelijk gezondheidsprobleem ging en dat hij ondertussen hersteld is. De motieven voor een medische regularisatie zijn dus ondertussen vervallen en verzoeker kan hoe dan ook geen aanspraak meer maken op een medische regularisatie. Verzoeker heeft dan ook geen enkel belang meer bij het middel voor zover het tijdsverloop wordt geviseerd. Een eventuele schending van de redelijke termijn zou hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179 757).

De schending van het beginsel van de redelijke termijn kan niet worden aangenomen.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Verzoeker betwist niet dat hij een attest van immatriculatie (oranje kaart) kreeg om medische redenen. Deze kaart diende hij om de drie maanden te laten verlengen en dit zolang er nog geen uitspraak was over zijn medische regularisatie. Op geen enkel ogenblik heeft de verwerende partij laten uitschijnen dat zijn tijdelijk verblijf zou worden omgezet in een definitief verblijf. Verzoeker kan niet anders voorhouden. Waar verzoeker stelt dat zijn tijdelijk verblijf werd stopgezet zonder verzoek om nieuwe medische stukken, lijkt verzoeker te willen aangeven dat het aan de verwerende partij toekwam om te informeren naar zijn huidige gezondheidstoestand. Wat dit betreft, kan verzoeker niet worden bijgetreden. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op grond van zijn medische toestand. Het is dan ook aan hem om zolang er nog geen uitspraak is over zijn aanvraag, alle dienstige stukken over te maken aan de verwerende partij en zijn aanvraag te actualiseren. Het is niet zorgvuldig van verzoeker om lijdzaam af te wachten. Noch een schending van het vertrouwensbeginsel, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt hiermee aangetoond.

Voorts stelt verzoeker dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is daar er geen rekening werd gehouden met het feit dat het voor hem onmogelijk is om terug te keren naar Afghanistan.

In casu is de bestreden beslissing de beslissing waarbij uitspraak wordt gedaan over de medische regularisatie van verzoeker. Zoals reeds aangegeven kan een dergelijke machtiging slechts verleend worden aan “de vreemdeling (...) die lijdt aan een ziekte (...) welke een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”. In de motivering van de bestreden beslissing wordt zeer duidelijk aangegeven dat verzoeker niet lijdt aan een actuele aandoening die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst. Verzoeker betwist dit determinerend motief niet. Dit motief volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het onderzoek naar de onmogelijkheid om terug te keren naar het land van herkomst staat los van de beoordeling van de medische regularisatie, zodat dit argument geen afbreuk kan doen aan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing. Zo verzoeker van oordeel is dat er nieuwe elementen zijn welke kunnen aantonen dat hij niet terug kan naar zijn land van herkomst (zoals de beleidsnota van de commissaris-generaal van september 2010), dan staat het hem vrij om deze aan het bestuur kenbaar te maken in een nieuwe aanvraag om asiel en subsidiaire bescherming.

Met zijn betoog toont verzoeker geen schending aan van de motiveringsplicht, noch van artikel 3 van het EVRM.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen rekening heeft gehouden met haar eigen beleidsnota, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat dit argument verder uit te werken, zodat het niet duidelijk is wat verzoeker hiermee bedoelt.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU